

Rozzářená Malá scéna, rozjasněná Mladá scéna

Celostátní přehlídka studentských divadelních souborů právě proběhla. Lektorský sbor ve složení Jiřina Lhotská, Veronika Rodriguezová, Dominika Špalková, Roman Černík a Tomáš Žižka se rozhodl nikoli udělit cenu, ale vyzdvihnout každý jednotlivě za sebe jedno představení, které pro ně nějakým způsobem zazářilo, proto možná dostali darem speciální svítilnu.

Jiřina Lhotská

DS Bit Jihlava a Rubikon za nadějný paprsek autorského divadla do hlavolamu současného světa.

Roman Černík

DS SNOOP Opatovice nad Labem a Rodinné příběhy za rozhodné a riskantní vysvětlení vykloubenosti a vyšinutosti našeho světa.

Dominika Špalková

UNISEX Uničov a Maso za zaostření na současné téma a problematiku tělesnosti.

Veronika Rodriguezová

Na poslední chvíli Ostrov a Nikdo nemůže ven za divadelní osvětlení textu s výraznou poetikou.

Tomáš Žižka

TS Magdalena Rychnov u Jablonce nad Nisou a Panoptikum a Každý je někdy trapný za inspirativní fokus pro divadelní práci s prostorem, obrazem a světlem.

Na ANDRLŮV CHLUM SE MÁLEM NEŠLO, protože přšlo, ale nakonec se slunko rozehrálo a na rozhodně se mohlo vykřičet do světa, že co se týká doporučení bez pořadí na Jiráskův Hronov, připadají souborům Bit Jihlava s inscenací Rubikon a SNOOP Opatovice nad Labem s inscenací Rodinné příběhy. Jedná se o doporučení, to znamená, že záleží na programové radě JH, která zasedne 22. června 2009, zda zařadí inscenace (v zájmu pestrosti) do programu JH nebo ne.

S díky Malé scéně za Mladou scénu

Lenka Novotná
NIPOS-ARTAMA

P.S.: Zpravodaj Mladá na malý (poslední čtvrté číslo) vyjde jen v elektronické podobě na stránkách www.nipos-mk.cz (Děkuju redakci ve složení Simona Bezoušková, Tereza a Pavel Skálovi, semináři Evy Brhelové – tvořivý žurnalistický).

SUŠ taneční a pohybové studio Magdaléna Rychnov u Jablonce n. N. Panoptikum a Každý je někdy trapný

Tančí všechny děti

Po dvou krásných tanečních představeních jsem si povídala s paní Ludmilou Rellichovou, která už léta vede taneční studio Magdaléna. Tentokrát jsme viděli dvě představení dívek. Zatímco jsem se ptala, vykukovaly zvědavě ze šatny a hihňaly se skrz dveře, když je paní Ludmila už po třetí zabouchla se slovy „nebudte zvědavé.“

Jak vypadají vaše tréninky?

Jsou různé, někdy máme improvizaci, jindy čistě technický trénink. Hodně děláme tvořivé věci. Naše představení nikdy nevznikají tak, že bych jim něco nadiktovala. Vždycky je to proces. Základem téhle inscenace byla kniha od Haliny Pawlovské Díky za každé nové ráno. Většinou někdo přinese impuls, na kterém dále pracujeme.

Takže ty choreografie tvoříte z improvizací?

Pohyb na jevišti vzniká vždycky z vlastního vyjádření. I variace vznikají na místě pro konkrétní představení, nikdy nekopírujeme ty tréninkové. Stavba představení trvá delší dobu, vzniká to jako autorské představení, včetně textů. „Každou hodinu“ je věta pana profesora Procházky z jabloneckého gymnázia. Jak holky pořád slepičily, říkával: „Zase každou hodinu!“ A tak to vzniklo.

Jak vedete malé děti?

Děti chodí většinou od čtyř let. Mám své pedagogické pravidlo: tančí všechny děti. Nikdy je nevybírám. O několika děvčatech se říkalo, když byly malé, že v životě nebudou tančit. Ale je to o něčem úplně jiném. Vytváří se osobnost člověka, ne tanečníka. Takže základ pohybové výchovy dětí je ve tvořivosti. My v hodinách zpíváme, kreslíme, používáme hudební nástroje. Například půlka dělá orchestr, půlka dělá pohyb. Máme v tom hodně divadelních technik. Od malička hrajeme pantomimu, zvířátka vyjadřovaná pohybem... Všechno je to o tvořivosti. Nejsou to hodiny baletu. Veškerou techniku dělám přes motivace a improvizace. Co se technické vybavenosti týče, každý člověk je individualita, má svoje dispozice i hranice, přes které nemůže přejít. Není to tak, že když si dá dítě nohu za ucho, tak u nás zůstane a když ne, tak odejde. Když jsou dobře vedené, vydrží tančit všechny.

Zvládáte všechny děti sama?

Poslední dva roky mi pomáhá moje dcera. Studovala na HAMU non-verbální divadlo. Takže jsou teď naše představení i více divadelní. Součástí naší výuky je i butó, japonské pohybové divadlo, které jsem pět let studovala v Duncan center u Sumako Koseky. Máme představení založené úplně na butó, nebo používám při výuce prvky, které jsou výborné na cítění těla, uvědomění si vlastního těla a bytí.

Z DISKUSE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

- Panoptikum

Střídání nálad, každou hodinu, slepice, operní zpěvačka, jablko, křivý nohy, nedotažené špičky

- Každý může být někdy trapný

Iva Bittová, růžový sen, Halina Pavlovská – Jsem tak trapná, dav

Čím diváka inscenace oslovila

Estetický dojem. Ocenil bych bohatství tvarů. Sekvence zpomalených pohybů na začátku. Každý si držel svojí roli. Líbila se mi jejich souhra a hra. Ocenil bych pestrost pohybů.

S čím si divák nevěděl rady

Já tomu nerozumím. Nechápala jsem, co mi tím chtějí říct, je to asi moje chyba, ale tak to cítím. Necítil jsem potřebu v tom něco hledat. Ne u všech slečen to byl tanec. Mrzelo mě množství pohybů, že jsem si to všechno nemohl užít. Potřebovali jste text? Ne. Co způsob sdělování? Co hlasový projev? Moc slov tam nebylo. Ale slyšeli jsme všechno.

Divadelní duo Toť Praha: Mrázák

Jeden člověk duo neudělá

Pánové, bavíte se, komunikujete spolu? Nemám moc času, tak jsem si říkala, že byste mohli rozhovor udělat sami mezi sebou. Kdybyste měli možnost zeptat se toho druhého na tři věci... Můžu vás nechat samotný? (Tož, LA jako Láďa a ON jako Ondra mě zachránili od časové tísně a pokecali si konečně taky jednou spolu.)

LA: To by bylo hezký. Nechej nás tady a pak přijď...

ON: Hele, ten diktafon můžeš klidně nechat na zemi.

LA: Sorry, znám jinej druh a ten se musí přiklášat co nejbliž... Ptáš se první!

ON: Po kolikátý jsi hrál Mrázák a jak tě to bavilo?

LA: Už po osmé. Většinou s ním někde cestujeme, v Praze jsme hráli...

ON: Čtyřikrát.

LA: Čtyřikrát, takže jen polovinu doma, polovinu na cestách... Jak ses ptal?

ON: Jak tě to baví, jestli tě to pořád ještě baví...

LA: No, baví mě to pořád, pokaždé je to jiný.

ON: Další otázka: Dáš mi pokouřit?

LA: Počkej, teď se ptám já. Většinou jsou soubory třeba o deseti lidech... Jak ti vyhovuje, že jsi v souboru, kde jsou jen dva lidi?

ON: To máš tak, soubor dvou lidí je mnohem mobilnější. Problém

je, když jeden člověk nemůže, tak nemůže celý soubor. Jeden člověk sám duo neudělá. Kdybych měl třeba zápal plic, tak by sis mohl sehnat někoho jiného, někoho z kamarádů, kdo by to zahrál místo mě, zase tak těžký text to není.

LA: Ale já bych nechtěl.

ON: Kdy jsi vlastně vůbec začal přemýšlet o divadelnickém harcovnickém životě?

LA: Když jsem se v patnácti rozhodoval, co dál dělat, tak jsem přemýšlel co, a vyzkoušel jsem spoustu sportů, ale nebylo to ono. Tak jsem si řekl, že zkusím divadlo a bylo to ono. V patnácti jsem se potkal se svým nejlepším kamarádem ONdrou v souboru ČASUMÁLO, ONdra se pak odtrhnul a mě taky lákala ambice dělat vlastní věci. Souznění bylo natolik velké...

ON: Otázka zněla jinak, ale to už jsi mi odpověděl.

LA: Mě by hodně zajímalo... Když se o tobě ví, že jsi pisálek, tak jak se ti hraje ve hře, kterou jsem napsal já... Neštvě tě to?

ON: Ber to tak, že kdybych s tím textem nesouhlasil, tak bych to přepsal nebo dodal vlastní úpravy. Je pravda, že jsme to tenkrát hráli narychlo a ze začátku to mohlo být tak trochu... Ale čím dál tím víc to hrajeme, tím víc mě to baví. Je mi úplně jedno, že je to tvůj text. Víím, že když jsme to zkoušeli doma ve dvě ráno, že jsme to udělali dohromady.

LA: Jak to teda máš?

ON: No, jsem na holky.

LA: Myslel jsem si to.

-bez jas-

Z DISKUSE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

Neviděl jsem to, super hudba, nechci mít mrazák uprostřed obývacího, něco jde zažít jen se spolubydlícím, mrazák, sousedka, ráno, síla.

Čím divák inscenace oslovila

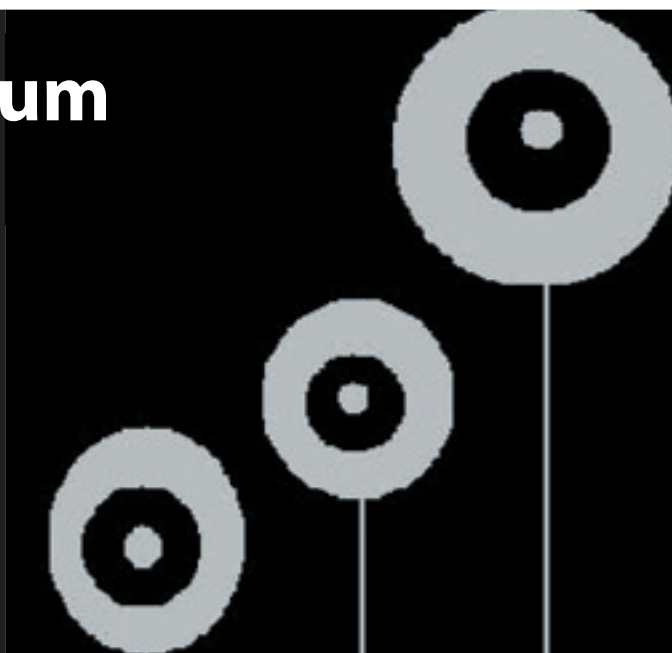
Princip opakování. Dalo se to čekat, ale bylo to dobré. Jak pro vás fungovala rekvizita? Bez toho by to nešlo. Líbila se mi absurdita.

S čím si divák nevěděl rady

Líbila se mi absurdita příběhu, ale čekal jsem větší závěr v duchu absurdity. Proč se nešli podívat co z toho mrazáku zbylo, když dopadl na zem. Scéna se sousedkou mě štvála, neviděl jsem kdo tam stál.

Divadlo Krátký rozum Brno: Školní vzpoura!

Nejvíc cool, samý hustý týpci a micinky

Už od rána jsem tušil, že dnes přijde poslední den festivalu MS 2009, poslední inscenace i poslední rozhovor se souborem. Sedím v Roškotově divadle a těším se ještě jednou na elán studentů, navíc když se inscenace jmenuje Školní vzpoura!. Po představení vstávám a užívám si kýžený poslední rozhovor...

Jak se vám dneska hrálo?

Dobře, ale bylo málo lidí v publiku.

Já bych to moc nekomentoval...

Já si myslím, že dobrý – nesmíte přeceňovat festivalové publikum. Nebývá moc dobré, to je známá věc. Z toho se nehruťte.

Kde se zrodil námět na Školní vzpouru?

Tady... (většina souboru ukazuje na oblékající se osobu pana režiséra)

Co pro vás znamená vzpoura?

Já nevím, já školní vzpouru nedělám, mně se naše škola úplně strašně líbí.

Ale vždyť už k nám do školy nechodíš.

Nechodím, ale líbilo se mi tam.

A jak si ji představujete?

Já si myslím, že by to dopadlo jako v inscenaci.

Já bych z toho udělal úplně super-mega-vychystanej-husto-prográmek. Bylo by to nejvíc cool a samý hustý týpci a micinky.

Jak se vám líbí na MS?

Výborné. Jídlo dobré. Číšníci dobří. Je dobré spát v tělocvičně.

Hlavně ten číšník je super, nesmějí ho vyhodit – má super matroš.

Není pravda.

Všechna divadla byla pestrá, dobrá, rozmanitá.

Taky na nás příští rok nesmějí zapomenout, protože my na MS taky patříme.

Odkud jdete a kam směřujete?

Z Brna do Hronova.

Z mamčinčina bříška ke štěstí.

Jdu od těch míň vymazlených k čím dál vymazlenějším inscenacím.

Odkud ví Bůh. Tam, abychom se nikdy nezapomněli zeptat, co je naším cílem.

-paw-

Z DISKUSE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

Daja, porada v práci, plnění snů, nesplnění snů, spousta textu, zdálo se mi, že se mi to zdálo

Čím diváka inscenace oslovila

Bavilo mě sledovat Kryštofa poprvé v divadelní roli, znám ho jako recitátora. Líbila se mi taneční část. Televize znásilnila vizi dětí. V mediích se všechno rozplyne – vize, ideály.

S čím si divák nevěděl rady

Zmátla mě ředitelka, že šla s nimi jednat, jako zástupce školy. Bylo to dlouhé a bez jednání. Nepřišlo mi to jako revoluce. Představení jsem nepřčetla a ve finále mě naštválo. Bylo to celé jako televize?

Nahlednutí do Pohybově-relaxačního semináře

Macko je medvídě

Neustálý pohyb víří ve třídě Aničky Caunerové, stále se proměňuje jako sám život. Pedagogové, co si přijeli užít její pohybově relaxační seminář, se stávají objekty tohoto malého vesmíru. Pohybují se do středu, proplétají, hýbou se rychle, měkce, důrazně, rozpouští se jako máslo.

Povídají si o centru a jeho propojení se zemí. Od teorie je Anička žene k praxi. Vypadá to jako zápasy medvídát. Úkolem každého je vytlačit druhého medvídka pryč. Ne silou, ale fyzikálními zákony. Všechno má být měkké, žádná otláčená ramena a namožené svaly. Zkouší to ve třech polohách. Ve stoje opření o sebe rukama, v kleče zaklesnutí ramenem a nebo bok o

bok. Drobná lektorka bez potíží odtlačí vysokého Lukáše Horáčka skoro přes celou místnost. Jak je to možné? Určitě není silnější než on. Země pomůže, je tou nejlepší oporou. Lukáš lehce zvedl svoje těžiště a byl namydlený. "Je to jako vajíčko na pánvi a obracečka," říká Anička, "když je obracečka položená na vejci, nic nezmůže, ale jakmile ho podebere, vyhodí ho z pánve pryč. S námi je to stejné."

S radostí jsem se zúčastnila další části semináře. Byla to relaxace v leže na dekách. Čtvrt hodinka klidu, jemné hudby a uklidňujícího hlasu mě nabila energií na zbytek dne, ačkoliv jsem byla ještě ráno unavená z redakčního ponocování. Slovo závěrem? Na takový seminář se musím dostat!

T.R.S.

Jsem opice padající z liány

Poslední představení posledního společného večera bylo předvedení improvizace a tvořivé dílny. Předchozí diskuse se poněkud protáhla a než přišli diváci, otřásalo se divadlo v základech zvukem podobným tygřímu řevu. To se seminaristé rozehrávali na jevišti známou hrou Hea! rozšířenou o takové povely jako je "Mu - Jupí!" nebo "Penguin party!"

Jana Machalíková propojovala přání diváků s děním na jevišti. Viděli jsme cvičení, které končilo v džungli (viz titulky), tajemné taiči, při kterém seminaristé četli společně z neviditelné knihy Návrat k přírodě, stránku 43. Vytvořili stroj na výrobu švestkového piva a poprali se o poslední švestku rychlostí, které se ve filmech říká slow motion. Odprezentovali přednášku o těžbě uhlí i s diapositivy, improvizovali ve dvo-

jících i v pyramidě. Na konec loutkovou technikou, které Jára Cimrman říkal oživlé dřevo, předvedli etudu na téma Dopplerův efekt.

Z živelné improvizace jsme přešli do intimního prostoru jednoho světelného kuželu. Seminaristé loutek předvedli tři anekdoty: Překážka – hrály Ramínko a Spona, Láska v kuchyni – hrály Hrneček a Lžička a Vyhnání z ráje – hrály Odšťavovač a Červené korálky. V tu chvíli si všichni uvědomili, že s trochou hravosti a fantazie ožijí i nejobyčejnější předměty svým vlastním životem a sledovali je se zatajeným dechem.

T.R.S.

Pohybovo-relaxační seminář

Improvizační a tvořivá dílna

Čtvrtá fůra (textů z dílny tvořivě žurnalistické)

OBJAL BYCH CELÉ MĚSTO ANEB NADŠENÝ ÚČASTNÍK CARDA O PŘEHĹIDCE

V rámci tvořivého počínu žurnalistické dílny jsme se tentokrát zaměřili na interview. Zajímalo nás, mají-li si účastníci na co stěžovat, co je naopak těší, zkrátka jak se cítí a co cítí. Na pár otázek nám přeochoťně odpověděl mladý nadějný herec a především improvizátor Carda.

V čem splnila přehlídka tvoje očekávání a v čem nikoli?

Nad očekávání. Řekl jsem si, že se nechám překvapit, co mi tahle akce nabídne. Byl jsem už na spoustě přehlídek, tuhle jsem ještě neznal. Jsem tedy velmi příjemně překvapen. Musím říct, že je to jedna z těch nejlepších. Hodně mě mrzí, že jsem přijel o den později.

Dobře jsou vyřešeny semináře a celková skladba programu. A takový postřeh, ne úplně výtka, se týká diskuzí. Jsou sice jedny z těch lépe vedených, ale měly by se přece jenom trochu zkonkrétnit, zrychlit.

Takže nemáš, na co by sis stěžoval?

Možná snad jen to, že jsem málo spal. Ale to je vlastně taky výhoda, stihnou toho víc. Taky mám za tři dny přijímací zkoušky, ale před přehlídkou jsem si stihl všechno zařídit, takže jsem si to tady užil.

Co ti zaručeně dokáže zkazit den?

Já sám, a to tím, že nestihnou autobus. To je pak „celej den v háji“.

Kdo tě momentálně šve natolik, že bys mu „jednu vrazil“?

Ondra. Kdybyste hned nevěděli, je to ten, co nosí kostičkované kratasy a pod nimi ještě bílé kostičkované kalhoty. Košili měl v pátek zelenou, včera myslím bílou kostkovanou.

A proč zrovna jemu?

Z principu, toužím po tom.

A koho bys naopak objal?

Objal bych celé tohle krásné město. Ty lesy okolo a tak...

Když zavřeš oči, co cítíš ve vzduchu?

Slaninu, sýr... (pozn. red.: Aby ne, právě si pochutnával na rohlíku se slaninou a sýrem.) Jinak cítím úžasnou atmosféru.

(Anežka a Irča)

PŘEPADENÍ ZA BAREM

Kačku Sloupenskou jsme zastihly v baru Malá scéna právě když kompletovala nedělní vydání zpravodaje. Protože je bar v době přehlídky skoro až poutním místem všech účastníků, zeptaly jsme se, jak to vypadá z jejího pohledu za barem.

Máte radši kafe nebo čaj?

Mám radši kafe, protože mě probudí.

Které kafe je mezi účastníky přehlídky nejoblíbenější?

Určitě presso s mlíkem.

Kolik těch press tak uděláte průměrně za den?

No, to já nedokážu úplně odhadnout, kolem 150... možná.

Pijete pivo? Máte tu pivo se švestkovou příchutí, jakou jinou příchut' byste pivo dodala?

Pivo piju, v Brně chodím na jahodový, to je výborný. Takže bych třeba zkusila malinový.

Kdybyste se měla přirovnat k nějakému nápoji, jaký by to byl a proč?

V tuhle chvíli to kafe, který potřebuju, takže si ho asi opravdu dám.

Kolik času věnujete během přehlídky práci na baru?

Není to tak úplně moje hlavní činnost tady, je to tak 30% z celé doby přehlídky.

A nakonec - co vás na tom baví a co naopak ne?

Baví mě, že jsem mezi lidmi, že něco dělám a zůstávám v centru dění. Zároveň ale nejsem bezprizorní, pořád mám co dělat. Jediné, co mi vadí, je únava, někdy už bych si potřebovala sednout a není čas.

Klára Jírovská a Sabina Netrvalová

VIETNAMEC? CHRRR... BAREVNOST. JUPÍÍÍ!

(interview)

Po dalším náročném večeru, který si každý užíval po svém, jsem se šla ptát převážně těch lidí, na kterých jsem viděla, že byl pro ně ze všech nejtěžší. Uviděla jsem na

chodbě gymnázia dvě nejvýrazněji unavené slečny, a tak jsem ihned chytala do rukou diktafon a běžela za nimi. Sedly jsme si vedle nahromaděných lavic a pustily se do toho.

Jak jste si užily včerejší večer?

Byla to jedna velká pařba, protože to byl poslední večer na této přehlídce, a musím říct, že jsme si to se souborem velmi užili. A nejen se souborem. Objevili jsme tady takovej pajzl, asi tak bych to nazvala, a normálně jak vidáváme Vietnamce v obchodech s oblečením, tak my jsme našli hospodu, kde byl majitel jistý Vietnamec. Byl to pro nás šok. Byla to bomba.

Jak byste popsaly ten večer slovesy...co jste dělali?

Hráli jsme člobrdo, hráli jsme karty, jemně jsme pili, pařili, a družili se, drbali – jo, to jsme hodně drbali. Málo jsme spali, hodnotili divadla, čili debatovali (čili drbali). Kamarádili, improvizovali.

V jakých prostorách jste se nacházeli?

V baru na Malé scéně, u Vietnamce a někteří pokračovali ke Kozlovi.

Co vám z toho večera zůstalo v paměti – zvuk a barva...

Oranžová a ten zvoneček, když začíná divadlo. - Já jsem si představila takovou barevnost, strašně moc velkou, jak tam sedí ty lidi a ten zvuk chrrrr, jak všichni kecají přes sebe. Chrrrr...

Kolik hodin jste spaly?

Já tak tři. - Já asi taky tak tři. A celkově za celou přehlídku tak hodně málo, deset hodin.

Nějaká hláška, věta večera?

Uno.

Jupíííííííííí! (improliga)

Ještě něco byste řekly?

Bolí mě spánek a nechci jít na turistický výšlap a chci jet domů, po představeních.

Marie Vařeková

A na rozloučenou tři kolektivní básně šesti mladých autorek (Irča, Sabina, Klára, Anežka, Máří a Lenka), vytvořené speciální metodou zv. klubíčko, s východiskem návrat do reality...

CESTA STUDENTSKÁ

Školní
známý trik
je se neučit.
Pořád je ale možnost
pro každou národnost
použít tajný
stereotyp.
Mluvit
a
mlčet.

MATEMATICKÁ OLYMPIÁDA

Matematické
školy plesají,
tleskají a slaví.
Matematici mladí, ale vážení
si nikdy neodepřeli
válečné tažení.
Mučení

REQUIEM ZA MOUCHU

Konec
se blíží
mouše na talíři,
malý Radek jí ublíží,
nepřijde-li brzy Jiří.
Přichází to
sněží.

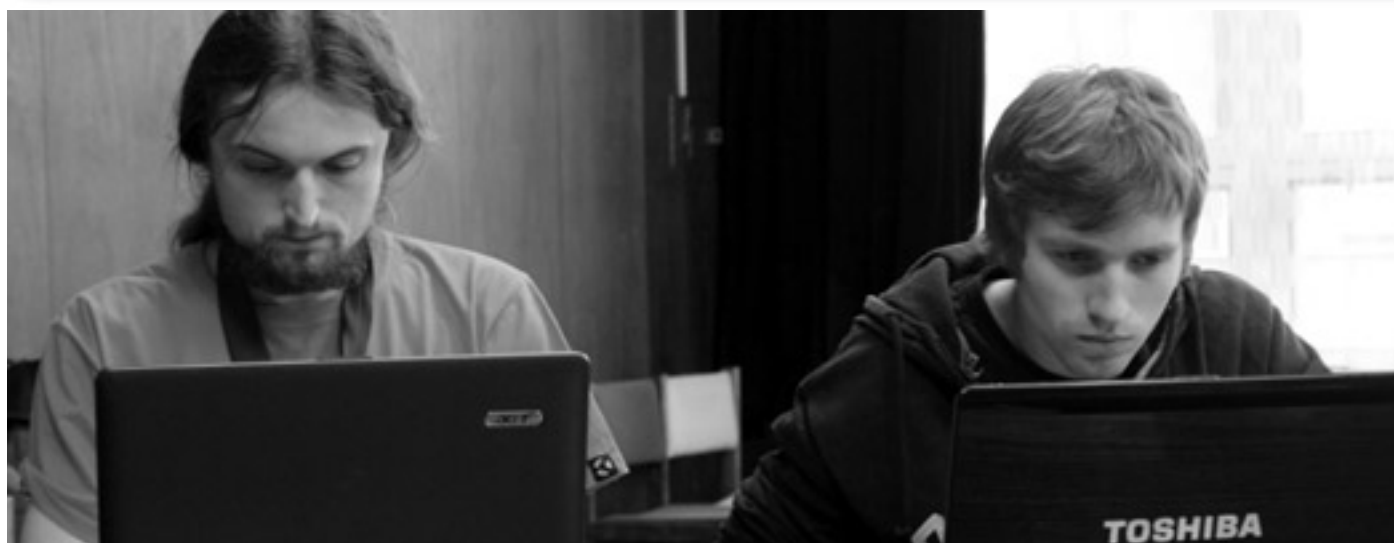
Moucha

cítí

zapomnění.

je
matematické
učení.

Moderátoři diskusí – Zdeňka Trávníčková, Jana Dolejšová, Petr David a Petr Pěcha

A ještě jednou lektori... tentokrát na odchodu...

Zpravodaj celostátní přehlídky studentských divadelních souborů Mladá na malý vydává: OS Mladá Scéna.
Vedoucí vydání: JAS. Redakce: Tereza a Pavel Skálovi, Simona Bezoušková. Foto: Skálovi, Alena Crhová, JAS.
Uzávěrka tohoto čísla měla být 8. 6. 2009, ale protože byl v Praze Fernando Alonso, byla až 9. 6. 2009.
Všem odpůrcům F1 se tímto omlouvám a fanouškům děkuji za pochopení. SB.